

[Ragnhild Andersen.]

Frankrig og uden for Europa desuden i Cuba, Den dominikanske Republik, Mexiko og Philippinerne, og jeg kunne måske tilføje, at man sidste år, i 1958, på den 42. internationale konference vedtog endnu en konvention, som går ud på afskaffelse af forskelsbehandling. Så vidt jeg kan se af beretningen fra den 42. konference, har den danske delegation stemt for denne konvention, konvention nr. 111. I de indledende bemærkninger til denne konvention gøres opmærksom på — jeg beder formanden om tilladelse til et kort citat —:

„ . . . at forskelsbehandling er en krænkelse af de rettigheder, der er fremsat i verdenserklæringen vedrørende menneskerettigheder . . . “

Man vender sig i konventionens artikel 1 imod enhver forskelsbehandling:

„udelukkelse eller fortrinsbehandling på grundlag af race, hudfarve, køn, religion, politisk synspunkt, national afstamning eller social oprindelse, som medfører en ophævelse eller forringelse af ligestillingen med hensyn til muligheder eller behandling i beskæftigelse eller erhverv.“

Nar jeg har henledt opmærksomheden på denne i 1958 vedtagne konvention, er det også, fordi det synes mig, at det ikke ville være muligt for Danmark at ratificere denne konvention, så længe ligelønskonventionen ikke er ratificeret.

Ministeren udtalte, at der ikke er så mange erhvervsområder, hvor kvinderne underbetales med mindre løn for arbejde af samme værdi som det, mændene udfører. Det kan være, at det ikke er det almindelige, men det skyldes det forhold, at den almindelige regel på det private arbejdsmarked er den, at arbejdet lægges om, deles op i mindre arbejdsoperationer og stykkes ud til kvinder og ofte til ufaglærte mænd, hvorved man kommer uden om kravet om ligeløn. Det samme arbejde bliver således præsteret på en anden måde, men disse problemer kan ikke komme ind under ligelønskonventionen, der udelukkende beskæftiger sig med kravet om ligeløn for arbejde af samme værdi. Når kommunisterne lægger så megen vægt på at få ratificeret denne konvention, er det, fordi vi ønsker, at det skulle blive til hjælp for de mange kvinder, som underbetales på virksomhederne og får

en lavere løn for at udføre det samme arbejde som mændene.

Ministeren siger nu, at det kun drejer sig om få tilfælde, og det er rigtigt, at der kan være få oplagte tilfælde i de egentlige industrierhverv, netop fordi det ofte dækkes under disse forskellige omlægninger af arbejdsmetoderne; men det, vi nylig har stået over for for bankernes vedkommende, er jo et karakteristisk eksempel på, hvordan man forskelsbehandler kvinderne. Som jeg tillod mig at sige ved fremsættelsen af forslaget: man giver kvinderne en diskriminerende behandling. I bankverdenen, hvor man har de store overskud — det er jo en kendt sag, at det har bankerne haft i de senere år — har man hidtil ikke villet give ligeløn til kvinderne længere end til det 26. år. Det er et mærkeligt fænomen, at efter den tid bliver kvinderne dårligere arbejdskraft, i hvert fald betalt som dårligere arbejdskraft! Lønforhandlingerne brød sammen på grund af, at bankerne ikke ville imødekomme ligelønskravet. Jeg ved ikke, hvordan det går med den frivillige voldgift, men jeg ved, at der her er tale om 500 kvinder, som, til trods for at de har samme arbejde som mændene, ikke opnår samme løn for dette arbejde. Jeg skal yderligere nævne, at bladet Fællesrådet, der udgives af FTF, i sit februarnummer skriver, at departementschef Hugo Engmann, der er mæglingsmand, og som fremsatte mæglingsforslaget, har udtalt, at man ikke mente at kunne tage ansvaret for at indføre en ligeløn, som ikke findes inden for andre grene af erhvervslivet, med andre ord, man begrundede afvisningen af at imødekomme kvindernes ligelønskrav med, at det har man ikke i andre erhverv, og så tør man ikke tage ansvaret for at give det inden for bankverdenen. Man skubber ansvaret fra sig over på andre, og andre gør det samme. Det er vel klart, at der gør sig et stærkt sammenhold gældende mellem de arbejdsgivere, som tjener de store penge på udbytning af den billigere arbejdskraft. Det er let for arbejdsgiverne i andre erhverv at henvise til, at når man kan give kvinderne lavere løn i bankerne, kan man også gøre det på fabrikkerne, og man gør det også.

Ministeren sagde, at det var ikke mange tilfælde, man var nået frem til ved undersøgelsen. Nu finder man jo heller ikke frem